

[Ib Christensen]

kan finansieres gennem offentlige besparelser på tilskud og støtte til særinteresser af enhver art, herunder såkaldt erhvervsstøtte.

For det ottende at monopoltilsynets muligheder for at bekæmpe monopoldannelser kan forbedres gennem en stramning af monopolløven og øget personale. Ligeledes bør der nedsættes en trustkommission. Det er forslag, som retsforbundet tidligere er kommet med her i tinget, og som stadig væk er aktuelle og relevante.

For det niende en fortsættelse af samfundsnyttige offentlige beskæftigelsesforanstaltninger og en videreførelse af dem på en række punkter, således som det også er skitseret i vores beskæftigelsesplan.

Gennem en politik som den, disse 9 punkter repræsenterer, vil der være taget afgørende og hurtigt virkende skridt, der på én gang vil sætte mange titusinder i arbejde, vil bremse inflation og betalingsbalanceunderskud og lette rente- og skattetrykket samt imødekomme afgørende krav og ønsker fra begge arbejdsmarkedets parter.

Denne politik – det skal til gengæld indrømmes – indebærer et brud med indkomspolitikken, men vi kan også konstatere, at indkomspolitikken er slået totalt og aldeles fejl. Den indebærer også et opgør med subsidiepolitikken, altså den filosofi, der går ud på, at man ved hjælp af offentlig styring og kæmpemæssige offentlige subsidier, som må betales igen i form af øgede skatter, kan klare problemerne.

Denne politik indebærer også, det skal indrømmes, en revolution af skattepolitikken derved, at man flytter en væsentlig del af skattebyrden væk fra arbejdet og over på de arbejdsfrie, samfundsskabte værdier. Det indebærer altså en slagting af jord- og ejendomsspekulationen, denne kræftskade i vores økonomi og vores samfund, som er en kilde til asocial fordeling af byrderne. Det indebærer også en frigørelse fra valutariske EF-bindinger.

Det er således en politik, der er noget nær det modsatte af den, socialdemokratiet og en række borgerlige partier har ført de sidste mange år. Derfor gør vi os heller ikke nogen illusioner om, at den vil blive gennemført af den nuværende regering, men dens tid er måske også snart omme, vel senest om 2 år. Jeg siger dette, ikke fordi retsforbundet er et

regeringsstormerparti, men jeg siger det nærmest konstaterende. Med den offentlige diskussion, der er mellem regeringspartierne om, hvorvidt der, hvis det nu revner, skal være valg eller ikke valg osv., er det vel nærmere en diagnose eller en prognose, end det egentlig er et udtryk for en forhåbning fra vores side, selv om vi da må sige, at vi advarede mod dannelsen af denne SV-regering, fordi vi forudså den handlingslammelse, som vi altså også har konstateret i folketinget og konstaterer endnu den dag i dag.

Når derfor hr. Ellemann-Jensen på venstres vegne siger, at ingen har kunnet præstere en sammenhængende alternativ politik til regeringens, vil jeg dertil sige, at det har jeg gjort her med disse 9 punkter, og jeg vil omvendt sige: hvor er sammenhængen i regeringens politik? For det første gennemfører man lettelse af den amtskommunale grundskyld, og så siger man, at man vil gennemføre en værdistigningsafgift. På den ene side letter man altså jordbeskatningen, på den anden side hævder man, at man senere vil forøge beskatningen af de faste ejendomsværdier. På den ene side fører man et kæmpemæssigt finanspolitisk underskud frem, og for at afdæmpe virkningerne af det gennemfører man en lånepolitik med udstedelse af statsobligationer, som i realiteten unddrager erhvervslivet kapital og for så vidt også befolkningen den købekraft, som man ville give den gennem lettelse af finanspolitikken. På den ene side siger man, at man vil holde befolkningens boligudgifter i ro gennem en nogenlunde fastlåsning af lejeværdi og boligtilskud og af grundskylden, og på den anden side, netop fordi man dæmper disse boligudgifter gennem skatter og afgifter og grundskyld, må skatten på arbejdsindkomster stige, for ét sted fra skal amter og kommuner jo have pengene og staten ligeså. På den ene side siger man, at man gennemfører beskæftigelsesforanstaltninger i form af erhvervstilskud på milliardbeløb i håb om at få folk i beskæftigelse, og på den anden side gennemfører man en finanspolitisk stramning, som man fuldt ud erkender sender dobbelt så mange ud i arbejdsløshed, som beskæftigelsesforanstaltningerne skulle sætte i arbejde.

Det er det, man kalder helheden i regeringens politik, men jeg må sige, at der er ingen helhed i dette. Der er hverken hoved eller hale på det, og vi ser da også resultaterne på